

Pri generálnej audiencii Svätý Otec začal katechézy o nádeji

Svätý Otec počas generálnej audiencie - OSS_ROM
07/12/2016 15:19

Vatikán 7. decembra – Veriacich, ktorí dnes prišli na generálnu audienciu Svätý Otec prijal v Aule Pavla VI. Podľa svojho zvyku požehnal chorých a znevýhodnených, ktorým usporiadatelia vyhradili prvé rady. V katechéze pápež František začal nový cyklus venovaný kresťanskej nádeji. Dnes sa zameril na adventnú tému prípravy cesty pre Pána v duchu Izaiášovho utešujúceho proroctva nádeje.

Plné znenie katechézy Svätého Otca

Drahí bratia a sestry, dobrý deň!

Dnes začíname s novou sériou katechéz na tému kresťanskej nádeje. Je veľmi dôležitá, lebo nádej nesklame. Optimizmus sklame, nádej nie! Je to jasné? Veľmi ju potrebujeme v týchto časoch, ktoré sa javia temnými, v ktorých sa niekedy cítime stratení zoči-voči zlu a násiliu, ktoré nás obklopujú, tvárou v tvár bolesti mnohých našich bratov. Je treba nádej! Cítíme sa byť stratení a aj tak trochu malomyselní, lebo narážame na vlastnú bezmocnosť a zdá sa nám, akoby táto tma nikdy nemala skončiť. Netreba však dovoliť, aby nás nádej opustila, lebo Boh so svojou láskou kráča s nami. Mám nádej, lebo Boh je pri mne. A toto môžeme povedať my všetci. Každý z nás môže povedať: „Dúfam, mám nádej, lebo Boh kráča so mnou!“ Kráča so mnou a vedie ma za ruku. Boh nás nenecháva osamote! Pán Ježiš zvíťazil nad zlom a otvoril nám cestu života.

A teda osobitne v tomto čase Adventu, ktorý je časom očakávania, keď sa pripravujeme ešte raz znovu prijať utešujúce tajomstvo Vtelenia a svetlo

Vianoc, je dôležité uvažovať nad nádejou. Nechajme sa poučiť Pánom o tom, čo to znamená dúfať. Počúvajme teda slová Svätého písma, počínajúc prorokom Izaiášom, veľkým prorokom Adventu, veľkým poslom nádeje.

V druhej časti svojej knihy sa Izaiáš obracia na ľud s posolstvom útechy: «Potešujte, potešujte môj ľud, vraví váš Boh. Hovorte k srdcu Jeruzalema a volajte mu, že sa skončilo jeho otroctvo a je odčinená jeho vina, že dostal z Pánovej ruky dvojmo za každý svoj hriech. Čuj! Ktosi volá: „Na púšti pripravte cestu Pánovi. Vyrovnajte na pustatine chodník nášmu Bohu! Každá dolina nech sa zdvihne a každý vrch a kopec zníži; čo je kopcovité, nech je rovinou, a čo hrboľaté, nížinou. A zjaví sa Pánova sláva a zrazu ju uvidí každé stvorenie, lebo sa ozvali ústa Pánove.“» (40,1-2.3-5).

Toto hovorí prorok Izaiáš. Boh Otec utešuje vzbudzujúc utešiteľov, od ktorých vyžaduje povzbudiť ľud, jeho deti, ohlasujúc, že jeho trápenie sa skončilo, bolesť sa pominula a hriech bol odpustený. Práve toto uzdravuje sklúčené a vystrašené srdce. Preto prorok žiada pripraviť cestu Pánovi, otvárajúc sa pre jeho dary a jeho spásu.

Útecha sa pre ľud začína možnosťou kráčať po Božej ceste – ceste novej, vyrovnanej a schodnej, po ceste na prekonanie púšte, aby tak ňou mohol prejsť a vrátiť sa do domoviny. Lebo ľud, na ktorý sa obracia prorok, prežíval v tej dobe tragédiu vyhnanstva do Babylonu a teraz naopak počúva, že sa bude môcť vrátiť do svojej zeme, a to po ceste upravenej na pohodlnú a širokú, bez údolí a hôr, ktoré robia cestu namáhavou, po vyrovnanej ceste cez púšť. Pripraviť túto cestu znamená teda pripraviť cestu spásy, cestu oslobodenia od každej prekážky a oštary.

Vyhnanstvo izraelského ľudu bolo dramatickým momentom dejín, keď ľud prišiel o všetko. Ľud stratil vlasť, slobodu, dôstojnosť a aj dôveru v Boha. Cítil sa byť opustený a bez nádeje. Naproti tomu je tu výzva proroka, ktorá znovuotvára srdce pre vieru. Púšť je miestom, kde sa ťažko žije, avšak práve tam sa teraz bude dať kráčať, aby sme sa vrátili nielen do vlasti, ale vrátili sa k Bohu a vrátila sa nám nádej a úsmev. Keď sme v tme, v ťažkostiach, úsmev neprichádza. Je to práve nádej, ktorá nás na tej ceste nachádzania Boha učí usmievať sa.

Jednou z vecí, z prvých vecí, ktoré sa prihodí osobám, ktoré sa odlučujú od Boha je, že sú osobami bez úsmevu. Možno sú schopní vyvolať výbuch smiechu, sypať jeden za druhým vtipy, žarty a smiech... Avšak úsmev chýba! Úsmev dáva jedine nádej. Pochopili ste to? Je to úsmev nádeje na dosiahnutie Boha.

Život je častokrát púšťou, je ťažké kráčať životom, avšak, ak sa zveríme Bohu, môže sa stať krásnym a širokým ako diaľnica. Stačí nikdy nestrácať nádej, stačí vytrvalo veriť, vždy, napriek všetkému. Keď sa ocitneme tvárou v tvár dieťaťu, azda môžeme mať aj mnoho problémov, mnoho ťažkostí, avšak keď stojíme pred dieťaťom, v našom vnútri sa rodí úsmev, jednoduchosť, lebo stojíme pred nádejou: dieťa je nádejou! A tak musíme v živote, pri tomto putovaní, vidieť nádej, že nájdeme Boha, Boha, ktorý sa pre nás stal Dieťaťom. A toto nám daruje úsmev, daruje nám všetko.

Práve tieto Izaiášove slová neskôr využíval Ján Krstiteľ vo svojom kázaní, ktorým pozýval k obráteniu. Hovorí takto: «Hlas volajúceho na púšti: Pripravte cestu Pánovi!» (Mt 3,3). Je to hlas kričiaci tam, kde sa zdá, že nikto nemôže počúvať – veď kto už môže počúvať na púšti, vari vlci? A je to hlas, ktorý volá uprostred poblúdenosti spôsobenej krízou viery. Nemôžeme zaprieť, že dnešný svet je v kríze viery. Áno, neraz povieme: „Ja verím v Boha, som kresťanom, patríam k tomu náboženstvu...“ Tvoj život je však od kresťana riadne ďaleko; je poriadne vzdialený od Boha. Náboženstvo a viera sa scvrkli do jediného slova: „Verím?“ – „Áno!“ Nuž nie, tu sa žiada návrat k Bohu, obrátiť srdce k Bohu a kráčať touto cestou, aby sme ho našli. On nás čaká.

Toto je kázanie Jána Krstiteľa: pripravovať. Pripraviť stretnutie s týmto Dieťaťom, ktoré nám prinavráti úsmev. Keď Ján Krstiteľ ohlasuje Ježišov príchod, Izraeliti akoby boli ešte vo vyhnanstve, lebo sú pod rímskou nadvládou, ktorá ich robí cudzincami v ich vlastnej domovine, vládnu im mocní okupanti, ktorí rozhodujú o ich životoch. Avšak skutočnými dejinami nie sú tie, ktoré vytvárajú mocní, ale tie vytvorené Bohom spoločne s jeho maličkými.

Skutočné dejiny – tie, ktoré pretrvávajú vo večnosti – sú tie, ktoré píše Boh so svojimi maličkými: Boh s Máriou, Boh s Ježišom, Boh s Jozefom, Boh s maličkými. S tými maličkými a jednoduchými, ktorých nachádzame okolo Ježišovho narodenia: Zachariáš a Alžbeta, v pokročilom veku a poznačení neplodnosťou, Mária, mladá dievča, panna, zasnúbená s Jozefom, pastieri, ktorými sa opovrhovalo a ktorí neboli považovaní za nič. Sú to maličkí, ktorých viera urobila veľkými, maličkí, ktorí vedia naďalej dúfať. A nádej je čnosťou maličkých. Veľkí, uspokojení ľudia nepoznajú nádej, nevedia čo to je.

Sú to maličkí spolu s Bohom, s Ježišom, ktorí premieňajú púšť vyhnanstva, zúfalej osamelosti, utrpenia, na rovnú cestu, po ktorej treba kráčať, aby sme šli v ústrety Pánovej sláve. A prichádzame teda k tomuto: nechajme sa vyučovať nádeji. Nechajme sa vyučovať nádeji! Očakávajme s dôverou príchod Pána a akákoľvek je púšť nášho života – každý vie, akou kráča púšťou – akákoľvek je púšť nášho života, stane sa rozkvitnutou záhradou. Nádej nesklame! Povedzme to ešte raz: „Nádej nesklame!“ [zhromaždenie opakuje] Ďakujem.

(Preklad: Slovenská redakcia VR)

Na záver generálnej audiencie pápež František povzbudil k ochrane ľudských práv a boju proti korupcii. Urobil tak nasledovnou výzvou: „V najbližších dňoch si pripomenieme dva dôležité dni vyhlásené OSN: Medzinárodný deň boja proti korupcii – 9. decembra – a Svetový deň ľudských práv – 10. decembra. Sú to dve úzko prepojené skutočnosti. Korupcia je negatívnym aspektom, proti ktorému treba bojovať, počínajúc od osobného svedomia a bdejúc nad oblasťami občianskeho života, osobitne nad tými najrizikovejšími. Ľudské práva sú pozitívnym aspektom, ktorý treba šíriť vždy s obnovenou rozhodnosťou, aby nikto nebol vylúčený z uznania základných práv ľudskej osoby. Pán nech nás podporuje v tomto dvojnásobnom úsilí.“ -zk, jb-